

گفت و گو

رضا عباسپور
خبرنگار

کوروش باقری تا امروز ۳ بار (۲۰۰۴، ۲۰۰۴ و ۲۰۱۲) المپیک را تجربه کرده است. به نظرت دوره‌ای که در المپیک وزنه می‌زدی سخت‌تر بود یا زمانی که سرمربی بودی؟

طبیعتاً دوره مربیگری خیلی سخت‌تر و استرس‌زاتر از دوره قهرمانی است. یک قهرمان ممکن است یک مقدار استرس هنگام مسابقه دادن داشته باشد، اما فقط خودش است و خودش. اما در قامت مربیگری اگر بخواهی وظیفه‌ات را خوب انجام بدهی، مطمئناً دلمشغولی و دغدغه‌های بی‌شماری دارید.

چه تفاوتی بین المپیک‌هایی که در آن حضور داشتی دیدی؟ آیا نسل‌های وزنه‌برداری به نسبت قبل از نظر کمی و کیفی بهتر شدند یا شرایط فعلی وزنه‌برداری دنیا خوب نیست؟

فکر می‌کنم، المپیک ۲۰۱۲ لندن به نسبت بازی‌های المپیک ۲۰۰۰ سیدنی و البته اگر بازی‌های ۲۰۰۴ آتن را در نظر بگیریم، به نظرم چهره‌های شاخص بیشتری در اوزان مختلف حضور داشتند. در بازی‌های ۲۰۰۰ سیدنی مثلاً در هر وزنی (یا ۲ وزنه‌بردار شاخص و درجه یک حضور داشتند با تفاوت فاحش رکوردی از سایر رقبا. اما در ۲۰۱۲ فکرمی کنم تعداد چهره‌های شاخص و نفراتی که به مدال نزدیک بودند خیلی بیشتر بود و کار برای مدال آوری سخت‌تر. اخیراً هم با توجه به کاهش اوزان و سهمیه‌های ورودی به المپیک مسلماً رقابت شلوغ‌تر است. به شکل کلی نمی‌گویم اما شاید در برخی اوزان رکوردها پایین باشد، اما قطعاً درکل سطح این دوره از رقابت‌ها هم در اوزان مختلف بالا است و فکرمی کنم گرفتن مدال در المپیک ۲۰۲۴ پاریس هم سخت و دشوار باشد.

تلخ‌ترین یا شیرین‌ترین خاطره‌ای که از حضورت در المپیک به یاد داری چیست؟

تلخ‌ترین خاطره‌ای که از المپیک دارم، همان مدالی است که در ۲۰۰۰ سیدنی به خاطر اختلاف وزن اندک از دستم پرید و جای این مدال در کلکسیونم خالی است. در حالی که من در حرکت یکضرب نفر اول شده بودم و مدال در دستم بود ولی قسمتم نشد. شیرین‌ترین خاطره‌ای هم که از حضورم در بازی‌های المپیک دارم، همان سال ۲۰۱۲ است که تمامی بچه‌های تیم بجز «سهراب مرادی» آنجا مدال المپیک گرفتند که البته سهراب هم سال ۲۰۱۶ در المپیک ریورفت و آنجا به طلای المپیک رسید. فکرمی کنم این زیباترین و شیرین‌ترین خاطره‌ای است که برایم جاودانه شد.

قبل از المپیک لندن، پیش‌بینی می‌کردی تیمی که با هدایت فنی تو روی تخته می‌رود یکی از طلای‌ترین نسل‌های تاریخ وزنه‌برداری ایران باشد؟

صد درصد اینطور بود. ۲۰۱۲ اینقدر بچه‌های تیم آماده بودند که همه شانس طلا داشتند. من این را با استناد به رکوردهایی که تک تک وزنه‌بردارانم داشتند، می‌گویم. من همان موقع مصاحبه‌هایی را با رسانه‌ها در آرشیوم دارم که گفته بودم همه بچه‌های من شانس طلایی شدن دارند. خوب

خدا می‌داند که هیچ حسرتی در ورزش به دل‌مانده است باقری: «تالا خادزه» در دوضرب حریف «رضازاده» نمی‌شد

قرار نیست تا ابد کوروش باقری سرمربی تیم ملی باشد

بی‌شک نمی‌توان از المپیک و وزنه‌برداری سخن گفت، اما «کوروش باقری» پرافتخارترین سرمربی تاریخ وزنه‌برداری ایران را ندید و از کنار افتخارات و زحمات بی‌شماری که او برای ورزش و وزنه‌برداری ایران به ارمغان آورد به سادگی عبور کرد. ثانیه شمار المپیک به شماره افتاده و آرام آرام ورزش ایران برای حضور در این آوردگاه بزرگ مهیا می‌شود. یکی از رشته‌های پر امید و تاریخ‌ساز ما در ادوار مختلف بازی‌های المپیک مطمئناً وزنه‌برداری است. کوروش باقری هم به عنوان چهره شاخصی که تا به امروز در رشته وزنه‌برداری ۳ بار (۲۰۰۴، ۲۰۰۴ و ۲۰۱۲) بازی‌های المپیک را تجربه کرده است، یکی از با سابقه‌ترین سرمربیانی است که در این آوردگاه حضور مؤثری داشته است. اگر تیم وزنه‌برداری بانوان کشورمان بتواند به سهمیه تاریخی برای حضور در پاریس برسد، کوروش باقری می‌تواند برای چهارمین بار مجوز شرکت در المپیک را دریافت کند. به همین بهانه و با توجه به افتخارات بی‌شماری که باقری در دنیای وزنه‌برداری خصوصاً تاریخ المپیک به نام خود ثبت کرده است با او هم‌کلام شدیم تا در واپسین روزهای سال ۱۴۰۲ با او در آستانه تحویل سال، خاطره بازی کرده و فضای این روزهای وزنه‌برداری را نیز از زاویه نگاه او تحلیل و بررسی کنیم.

انتخابی که اصلاً در کار نبود. یک تمرین بین من و امیررضا خادم برگزار شد. برای المپیک ۹۶ آتلانتا گفتند بچه است به درد المپیک نمی‌خورد، انتخابی برگزار نشد

